

til at have en berettiget Formening om, at der i 1925 var givet dem et saadant Tilsagn, og hvis det ikke blev holdt fra vor Side, vilde ikke blot Statstjenestemændene, men alle Klasser af Befolkningen have berettiget Grund til i Fremtiden at nære Mistillid til Socialdemokratiets Tilsagn. En saadan Mistillid har vi ikke hidtil givet nogen Grund til at nære i vort parlamentariske Liv, og vi vil heller ikke i dette Tilfælde give nogen Anledning dertil. Vi glæder os over, at der baade hos Statstjenestemændene og i andre Kredse af Befolkningen næres Tillid til Socialdemokratiets Tilsagn. Uden denne Tillid kan vi ikke leve. Vi ønsker at leve et langt Liv, og derfor holder vi i dette Tilfælde som i alle andre de Tilsagn, vi giver. Det er muligt, at de Partier, der indtager en anden Stilling, bereder sig paa en snarlig Død, og der skal da staa paa deres Dødsattest, at Dødsfaldet skyldtes, at de manglede Tillid i Befolkningen. Et saadant Skudsmaal ønsker vi ikke, og derfor maa vi hævde, at Vedtagelsen af dette Lovforslag er uberettiget. Vi kan ikke være med dertil.

Veistrup: Vi har heller ikke villet være med til den Nedskæringspolitik, der her er Tale om overfor Tjenestemændene. Naar jeg desuagtet stillede et Ændringsforslag indenfor Udvalget, var det, fordi vi var klare over, at Nedskæringen ikke kunde hindres. Forslaget gik ud paa at mildne Nedskæringen, i alt Fald for enkelte Klasser. Jeg begrænsede mig til dette ene, fordi jeg var klar over, at det ikke nyttede at komme med store og vigtige Ændringer, hvorimod jeg troede, at der vilde blive taget Hensyn til et saa beskedent og minimalt Forslag. Jeg byggede især paa den Betragtning, at der under Behandlingen her var fremkommet Udtalelser, hvorefter jeg maatte tro, at der var Mulighed for at naa til en Ændring for de Klassers Vedkommende, som mit Ændringsforslag tog Sigte paa. Det lykkedes imidlertid ikke, og da jeg forstod, at man var afgjort mod enhver Ændring, tog jeg mit Forslag tilbage, fordi jeg ikke havde nogen som helst Interesse i at faa det forkastet her i Salen. Jeg beklager, at Forholdene har stillet sig saaledes, at der ikke var Mulighed for at faa denné lille Forbedring ind. Jeg beklager det saa meget mere, som den ærede Ordfører sagde, at der var forskellige Ændringer, som man senere kunde ønske foretaget, og jeg forstaa ikke, hvorfor man ikke gik til en virkelig Forhandling indenfor Udvalget for derigennem at naa til en

Gennemførelse af de Ønsker, man maatte nære. Men man ønskede, som sagt, ikke nogen Ændring foretaget ved denne Lejlighed, og derfor maa vi forbeholde os vor Stilling og stemme mod Lovforslaget ved den endelige Afstemning.

Ordføreren (Piper): Jeg maa sige, at den Ændring, den ærede sidste Taler kunde have ønsket til Fordel for de ældre ugifte, ogsaa havde Sympati for sig andre Steder, bl. a. indenfor mit Parti, men naar vi paa dette Tidspunkt ikke har villet indlade os paa at føre Lovforslaget tilbage til Folketinget, skyldes det som anført i Flertallets Betænkning, at vi nu er saa langt fremme i Tiden, at vi ikke mener at kunne forsvare overfor de mange Autoriteter, der skal bruge Lønningsloven, at trække Tiden yderligere ud.

Med Hensyn til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds' (Dahl) Udtalelser maa jeg sige, at saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, sagde han, at Socialdemokratiet havde givet et Tilsagn om, at der ikke skulde røres ved Tjenestemandsloven før 1928. Det er vel dette Partis tidligere Finansminister, der har givet Tilsagnet, og jeg finder det da ganske rimeligt — det er ikke noget særlig fortjenstfuldt —, at man holder et saadant Tilsagn. Men vi andre har ikke givet noget Tilsagn; dette, at der staaar, at Loven skal forelægges til Revision senest i 1928, er jo ikke det samme som et Tilsagn om, at Loven skal være gældende til 1928. Har Tjenestemændene haft en velbegrundet Tro paa, at Socialdemokraterne stod ved deres Tilsagn, saa er det ogsaa ganske rimeligt, at man ikke skuffer dem deri. Men for dem, der ikke har givet et saadant Tilsagn, kan dette jo ikke være bindende.

Dahl: De Konservative har givet deres Tilslutning til den Ordning, der blev truffet i 1925, hvorefter der ikke skulde finde nogen Ændring Sted i Bestemmelserne om Konjunkturtillæget inden 1. April 1928. Det forekommer mig at være berettiget at slutte, at der ligger et Tilsagn i selve den Omstændighed, at det konservative Parti har sluttet sig til denne Bestemmelse.

Ordføreren (Piper): Denne Slutning maa staa udelukkende for det ærede Medlems egen Regning.

Dahl: Det forekommer mig, at Statens Tjenestemænd, naar de af dette Tilsagn har draget denne Slutning, er i deres fulde Ret.